

røðu. Hetta var fyrstu ferð hann visti um.

Jan Kløvstad tosaði um momsskipanina, sum millum annað kom at dýrka føroyska málið og mentanina.

—Sjálvt biblían verður hundrað krónur dýrari og meðan bretar ikki meta seg hava ráð at leggja toll á bókur, teir telja 50 milliónir sum tala enskt, so himprast føroyska landstýrið ikki við at leggja moms á føroyskar og útlendskar bókur, segði Kløvstad.

Kløvstad nýtti drúgva tíð at tosa um momsskipanir í Europa. Og eisini í norðanlondum, eitt nú í Finlandi. Eitt viðkomandi evni, týðningarmikið og uppbyggjandi hjá teimum køldu norðoyarstevnugestunum á lýða á. Nú var lotið kølnað. Neyvan høvdu stevnufólkini hugsað um mons á biblíu og annan lesna á Norðoyarstevnu, men nú vóru tey so mint á hetta so tað forslóð.

Aftaná var stórsligið fyrverkarí í Vágssønum og felagssangur niðanfyr hjá "Kaal", songheftir vórðu bytt út og síðan rungaði songurin. Norðoyarstevnuafan er meginparturin av fremmandafólkinum farið avstað aftur og hetta er kvöldið hjá klaksvíkingum. Ongin dansur er aftaná midnátt og fólk koma útá gøtumar at ganga til langt út á morgunin.

Sunnudagin var ein steypadystur millum KÍ og B36. KÍ leikti í nýggjum búna. Áskoðararnir dýktu á KÍ. "Koyr í KÍ" rungaði.

Vit stóðu nakrir og prátaðu og so kemur ein klaksvíkingur og prátaði við okkum. Hann spurdi hvar vit vóru frá og ein svaraði: "Úr Havn". Hann svaraði skemtiliga aftur: "Eg var at einari í Havn fyrri 34 árum síðan, eg dumpaði og hangi uppá hana enn."

Og so hoyrdu vit eina í eini grillbarr beint yvirav Alfa-bókhandlinum: Tveir eldri klaksvíkingar stóðu og prátaðu og so sigur tann eini: "Nú, ætla tú tær við konufólki á Norðoyarstevnu? Hin svarar: "Eg við konufólki, nei eg eri gamal drongur, eg var ov ljótur til at fáa konufólk, meðan eg hevði árin til tað."

"Ljótur", svarar hin aftur, "Tað havi eg ikki lagt merki til, men tað er kanska tíð at eg siggi teg so ofta."

Vit mugu vinna

Ein av teimum heilt kendu spælarunum á tí belgiska fótbóltslandsliðnum, er 26 ára gamli Mar de Gryse, ið dagliga spælir við kenda felagnum Anderlecht.

Á landsliðnum er hann ein av teimum royndu, hóast hann ikki hevur tann høga aldurin. Ikki færri enn 38 ferðir hevur hann spælt í belgisku landsliðstreyggjuni, og einki er at ivast í, at hann byrjar inni í dystinum mikukvöldið á Svanskard.

Men tá hann fer í holt við sín 39. landsdyst á belgiska miðvøllinum, er tað móti tí mótstøðuliðnum, hann hevur vítað minst um, áðrenn hann nakrantíð hevur spælt ein slíkan dyst:

»Eg kenni púrt einki til Føroyar og føroyskan fót-

bólt, og eg havi ikki so mikið sum sæð eitt brot í sjónvarpi ella á sjónbandi.« sigur hann fyrri tíðindamanninum á Sosialinum, ið var einasta umboð á staðnum frá pressuni, tá belgiararnir komu til Føroya fyrrapartin í gjár.

»Men heilt fyrri ongum eri eg tó ikki,« smilist tann fryntligi belgiarin. »At tit hava vunnið á Eysturriki eina ferð, havi eg lagt mær í geyma, og eisini, at tit herfyri taptu ikki minni enn 0-7 móti Rumenia, ið er í okkara HM-bólki.«

Marc de Gryse er ikki í iva um, hvat kravið er, ið sett verður belgisku spælarunum mikukvöldið: Teir skulu inn á vøllin fyrri at vinna ein dyst — hvørki meira ella minni!

»Ja, kravið er heilt einfalt, at vit skulu vinna. Tað nýðast vit til, skulu vit ikki detta burtur ímillum í toppinum í hesum bólki, har vit fyrst og fremst skulu kappast við Rumenia og Tjekkoslavakia um kjansin at vera við í HM-enda-spælinum í USA í 1994.«

Men hóast kravið er sigur til Belgia mikukvöldið, torir Marc de Gryse ikki at seta nøkur tøl á: »Eg tori ikki at siga nakað um, hvussu nógv eg vænti ella vóni, at vit vinna. Tað má bara vísa seg, sum dystur fer fram. Fyrst og fremst mugu vit tryggja okkum bæði stigini, so kunnu málspækulatiónirnar koma aftaná.«

hj.

Fyrsta viðmerkingin: Ølið er alt ov veikt

Við ferðalagnum fyrrapartin í gjár beinleiðis úr Bruxelles vóru eisini onkrir áskoðarar.

Nakrar teirra hittu Sosialurin á bátadekkinum á Fagranesi um Vestmanna-sund:

»Okkum dámar væl í Føroyum, og her sær út til at vera ótrúliga vøkur náttúra. Men hetta ølið, tit selja, er alt ov veikt. Tað er ov lítið alkohol í tí, og tað dugir bert at pissa av,« tekur ein teirra til — alt í

sama andadrátti. Hann stendur við einari pilsnarøl frá Føroya Bjór í hondini, og er hon tað fyrsta, hann hevur ognað sær í Føroyum á ferðini.

Men ikki man vera verri enn ilt, tí løtu eftir at tann

fyrsta ølin er tømdd, heldur hann tí næstu í hondini, og væl glíður niður.

Ikki sørt buldrutur hesin, vit hava fingið orðið á. Nú vil hann eisini hava at vita, um konufólk fáast til keyps í Havnini, soleiðis. Sosial-

urin er manninum svar skyldugur, men heldur ikki, og hann sær vónbrotin út.

Nú vilja hinir eisini fáa eina viðmerking, og spyrja teir um nøkur góð matstovur í Havn. Teir høvdu hugsað sær at roynt onkran føroyskan fiskarætt, tí teir siga seg hava hoyrt, at fiskur er føroyski tjóðarmaturin, og sjálvir eru teir vanir við fisk í Belgia, ið er tiltikið fyrri nógvir góðar fiskamatstovur. Í Bruxelles er ein gøta, ið ikki hevur annað enn eina fiskamatstovu fyrri og aðra eftir.

»Vit rokna við at fara glaðir og vælnøgdir avstað aftur úr Føroyum við í minsta lagi tveimum stigum við okkum,« sigur ein teirra. »Vit hava hoyrt, at tit kunnu gera mótstøðulið bilsin viðhvørt, men so verður ikki við okkum, tí vit eru komnir hendaðvegin fyrri at siggia okkara menn vinna á Føroyum.«

Prátið verður slitið, nú Fagranes er komin til Vestmanna og skal leggja á hvørja løtu. Jú, ikki sørt hugnaligir at práta við, hesir belgiararnir. Vónandi verður landslið teirra eisini at práta við mikukvöldið...

hj.

